

ošetřovati, ale další povinnost, zejména povinnost, muže živiti, z uvedených ustanovení pro manželku neplyne. Doslov Šu 44 obč. zák., že manželé jsou si povinni vzájemnou pomocí, je příliš neurčitým, než aby mohla z něho býti odvozována i povinnost manželky, muže živiti a § 92 obč. zák., který vlastně povinnosti manželky vůči muži stanoví, o její povinnosti k výživě muže se nezmiňuje. Uváží-li se, že v předcházejícím šu 91 obč. zák. je výživa manželky mužovi výslovně uložena a že o vzájemné takové povinnosti se strany manželky není v §u 92 obč. zák. zmínky, nelze z toho souditi jinak, než že manželka nemá povinnosti, muže živiti. Že tomu tak, toho dokladem jsou protokoly o redakci občanského zákona, dle nichž byl návrh, aby manželce byla uložena povinnost, muže v chudobu upadnuvšího živiti, výslovně zamítnut. Ani z jiných míst zákona neplyne povinnost manželky, živiti muže — dle Šu 796 obč. zák. má muž nárok na nedostávající se mu výživu teprve proti pozůstalosti manželky — a, protože dle toho manželka mužovi výživou povinna není, není také povinna nésti náklady výživy to jest živení a ošetřování, jehož se mužovi s jiné strany dostalo. Nárok na náhradu ošetrovacích nákladů v ústavu choromyslných není tedy dle Šu 1042 obč. zák. po právu a bylo jej zamítnouti.

Čís. 2635.

Slovní ochrannou známku, zapsanou pro obchodníka, lze pojeti do firmy.

(Rozh. ze dne 16. května 1923, R I 416/23.)

Rejstříkový soud povolil zápis firmy »Traeror, komanditní společnost pro vyztužené dřevěné trouby M-ský a spol.« Rekursní soud nevyhověl rekursu finanční prokuratury. Důvody: Slovní známka »Traeror M-ský« byla dle sdělení obchodní a živnostenské komory v Praze ze dne 24. února 1923 zapsána do rejstříku známek pro shora jmenovanou firmu a jest tudíž tato oprávněna tohoto označení používatí. Stalo-li se tak ve firmě, o niž tu jde, jde o dodatek sloužící k bližšímu označení osoby, tudíž dle čl. 16 odstavec druhý obch. zák. o do latek přípustný.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nejvyšší soud prozkoumaj srovnalá rozhodnutí obou nižších soudů neshledal v nich ani zřejmé nezákonnosti, ani odporu se spisy ani zmatečnosti, z kterýchž důvodů by jediné dle Šu 16 nesp. patentu ze dne 9. srpna 1854 čís. 208 ř. zák. mohlo býti dovolacímu rekursu vyhověno. Jmenovitě nelze uznati, že by slovo »Traeror« podnik bližší nepoznačovalo, a že by proto bylo jako dodatek k názvu firmy dle čl. 16, druhý odstavec obch. zák. nepřípustným. Slovo to bylo dne 11. ledna 1923 zapsáno jako obchodní známka pro firmu, o jejíž zápis se jedná, a tím nabyla tato firma výhradného práva poznačovati jím své výrobky. Slovem »Traeror« určuje se tedy bližší předmět podnikání a tím i podnik sám. Že zápis ochranné známky po desíti letech platnosti, nebyl-li obnoven, nemůže býti překážkou, by známka nyní jako dodatek

do názvu firmy nebyla pojata, zvláště, uváží-li se, že do 10 let se může v obchodě vžítí a tak i bez nového zápisu předmět výroby blíže označovati.

Čís. 2637.

Za vyrovnacího řízení lze na dlužníkovy věci navrhnouti exekuci jen s výslovným obmezením, že smí se vykonati teprve a pouze po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení. Přeje si, by hleděno bylo k odstavci čtvrtému Šu 10 vyr. ř., jest věřitel povinen, by v exekučním návrhu tvrdil a osvědčil skutkový podklad tohoto zákonného ustanovení.

(Rozh. ze dne 16. května 1923, R I 425/23.)

Exekuční soud povolil exekuci na jmění dlužníka, ač bylo o jeho jmění zahájeno řízení vyrovnací, jež v době podání a vyřízení exekučního návrhu ještě skončeno nebylo. Rekursní soud zamítl exekuční návrh. Důvody: Dle Šu 10 cís. nařízení ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. o řízení vyrovnacím nemůže po zavedení tohoto řízení na jmění dlužníka pro pohledávku proti němu nabyto býti na věcech jemu náležejících soudcovského zástavního neb uspokojovacího práva. Že by tu byla výjimka z tohoto pravidla, vytčená v Šu 10, odstavci čtvrtém, vyr. ř., že by totiž šlo o pohledávku z uvedených tam právních činu dlužníka nebo správce vyrovnávacího, vymáhající věřitel v návrhu ani netvrdil, soudu exekuci povolujícímu pak dle Šu 3 ex. ř. nepřísluší, by před vyřízením návrhu konal o něm šetření.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Napadené usnesení vyhovuje věci i zákonu; vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, aby vyvrátily správné odůvodnění usnesení toho. Dle prvního odstavce Šu 10 vyr. ř. nelze po zavedení vyrovnacího řízení nabytí soudcovského práva zástavního na věcech dlužníkových. Stěžovatel ovšem správně tvrdí, že vymáhající věřitel nenabývá zástavního práva již povolením mobilární exekuce, nýbrž podle Šu 256 ex. ř. teprve výkonem zabavení; ale nenavrhoval, by exekuce mobilární byla mu povolena s výhradou, že smí býti vykonána pouze a teprve po právoplatném skončení vyrovnávacího řízení, nýbrž navrhl povolení exekuce bez této výhrady a žádal za nařízení výkonu jejího na přihlášku, takže podle §§ 16 i 46 ex. ř. a podle Šu 161 j. ř. bylo nutno, povolenou exekuci vykonati hned, jakmile se přihlásil za účelem jejího výkonu, a to i v době, dokud vyrovnací řízení nebylo právoplatně skončeno, což ostatně podle spisů také skutečně se stalo. První soudce tedy povolil exekuci mobilární v odporu se zákonem a soud rekursní právem změnil jeho usnesení a zamítl exekuční návrh, přičítací se zákonu, neboť vzhledem na hořejší úvahu bránila povolení exekuce, stěžovatelem navržené, okolnost, že vyrovnací řízení nebylo dosud právoplatně skončeno, právě tak, jako bránila výkonu jejímu. Stěžovatel ne-